

לאכול, לנשום, ליצור: אילן אדר לא מתנהל יותר מול לקוחות, הוא מעדיף את הקנבס

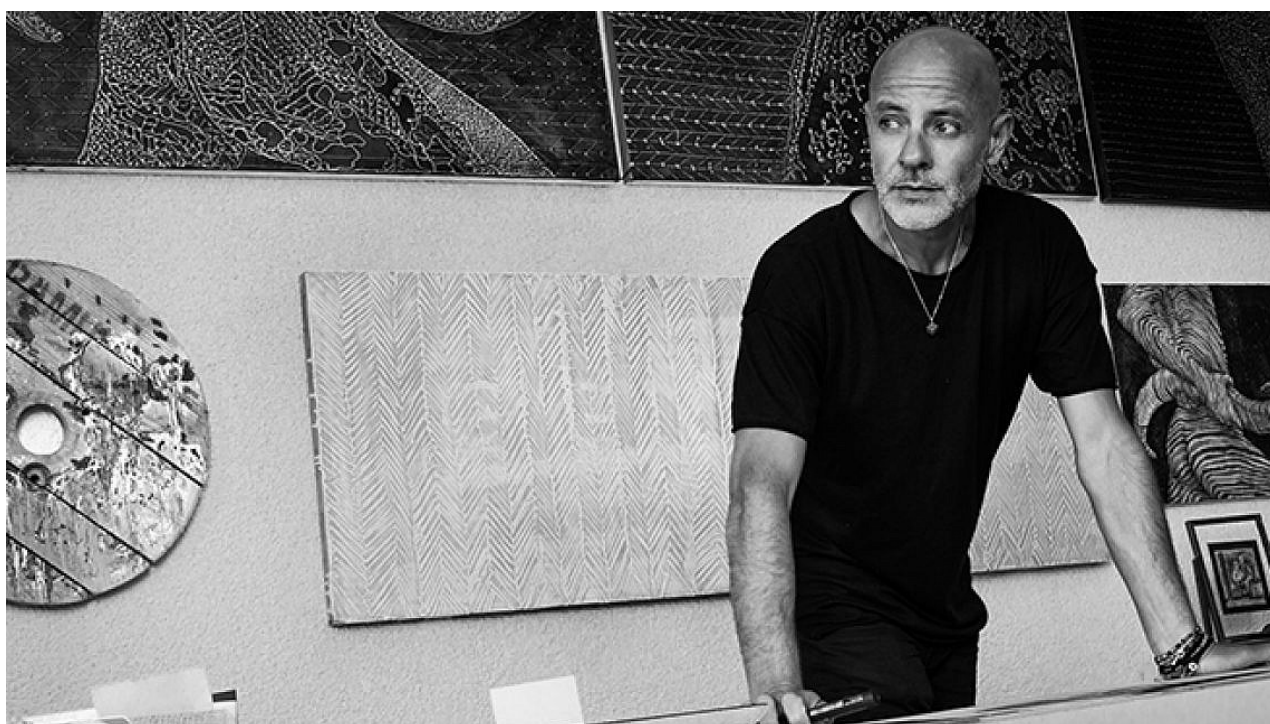
timeout.co.il/לאכול-לנשום-ליצור

מאת גל פרייליך | Time Out Boutique

17 ביולי 2017

אמנות

אילן אדר הניח בצד את האמנות כמקצוע במשך כל חייו. לפני ארבע שנים, בגיל 44, הוא החליט ללכת בעקבות החלום שלו, והיום הוא מרגיש חופשי. החירות ליצור היא הדבר הטוב ביותר שקרה לו

אילן אדר. צילום: Alex pergament

תוכן שיווקי

הדרך לסטודיו של האמן הפיגורטיבי אילן אדר נראית כמו מסע לעולם אחר. רעש המכוניות באוזניים והמראה של הבניינים הגבוהים מתחלפים בלובן אבני המרצפת ורחש הגלים ביפו העתיקה. המבנה שבו שוכן הסטודיו נמצא בכיכר קדומים. שלט קטן מורה להיכנס פנימה ומכוון את הבאים להתפתל עם המסדרון ובמורד שני גרמי מדרגות ארוכים. בפנים מתנגנת מוזיקה, יצירות בגדלים שונים משובצות על הקירות הגבוהים, חלונות פתוחים מציגים נוף כחול בלתי נגמר.

[tmwdfpad] אדר (48) יושב מול קנבס גדול ממדים, פרצופו כמעט נוגע בו. "אתה הראשון שרואה את הציור הזה", הוא אומר ומתחיל להסביר על סדרת הציורים החדשה שעליה הוא עובד. "היא תעסוק בהרגשה הפנימית שלי, יצירה שמבוססת על רגש ולא על אובייקט". הוא מחווה באצבעו על הדמות בגוני הכחול שעל הקנבס – "פה מדובר בהרגשה של ניתוק. תנועת הרוח, השיער המתנופף, הדמות עוצמת עיניים, מתרכזת, מחבקת את הדבר הכי נקי מלכלוכים אנושיים. הוא מחבק שם חיה – התול – דבר טהור מאנושיות. במידה רבה הקנבס שלי הוא המדיטציה שלי, היכולת שלי להתנתק ולהתנקות".

הסטודיו של אילן אדר. צילום: רוני בן שמחון

אדר התחיל ליצור כשהיה ילד; הזיכרון הראשון שיש לו מציור הוא בגן הילדים. את התערוכה הראשונה שלו הציג כשהיה בן 14 בלבד, בעיר הולדתו נתיבות. "בגיל 14 ביקשתי מההורים שלי שישלחו אותי לפנימייה. בתי הספר בנתיבות היו דתיים והתחיל להפריע למורים שאני לא הייתי. לא הגעתי לתפילות, הייתי קושר חבל על היד כדי שיהיה לי סימן של הנחת תפילין, והייתי מספר להם שהתפללתי בבית. לא התאמתי לשם יותר. הגעתי לחוות הנוער הציוני בירושלים והתעסקתי שם באמנות. עודדו שם את האמנות שלי והתפרנסתי מציור פורטרטים במדרחוב בירושלים".

"האמנתי שאמשיך עם זה, אבל החיים לקחו אותי למקומות אחרים. אחרי הצבא החלטתי שאני צריך למצוא מקצוע שאוכל להתפרנס ממנו. לא באתי ממשפחה עשירה, וחששתי שאמנות תשאיר אותי באותו מעגל, אז הלכתי על אדריכלות ועיצוב פנים. עסקתי בזה המון שנים ותוך כדי המשכתי לצייר, עשיתי כמה תערוכות, אבל זה לא היה הדבר שאני 'עושה'".

הסטודיו של אילן אדר. צילום: רוני בן שמחון

לפני ארבע שנים אדר החליט שהספיק לו, ושהגיע הזמן שהתשוקה שלו לאמנות תקבל את מלוא תשומת הלב. "נפתח בי משהו שלא האמנתי שיכול להיות שם. החלום שלי התגשם, תמיד רציתי לעסוק באמנות. תמיד יצרתי, ואם יורידו את ציפויי הגבס בפרויקטים שעבדתי עליהם ימצאו המון יצירות שלי, תמיד היו קשקושים ביומן שלי ועל השרטוטים שלי, אבל עכשיו אני עובד מול קנבס, לבד, אני אדם חופשי. אין לי לקוה שאני אמור לספק לו תוצאה, אין קבלנים לחכות להם. אמנות היא החופש שלי".

אם היית מקבל תקציב בלתי נגמר וחופש ליצור פרויקט, מה היית עושה?

"הייתי מקים כפר לעודד ילדים יצירתיים. שילכו על החלום שלהם, למי שיש מתנה – שילך איתה עד הסוף. אני יודע כמה זה חשוב מתוך החוויה האישית שלי. אני שמתתי את זה בצד המון שנים כי פחדתי לא להתקיים מזה. זו לא הייתי טעות, אבל אני מניח שאם הייתה לי אמונה מספיק גדולה בעצמי, הייתי עוסק רק באמנות עוד מאז".

ומבחינת יצירה?

"יש לי הרבה רעיונות, בא לי לעשות משהו ענקי, שיעמוד כמו אי באמצע הים, מין פסל שיזוהה עם רצועת החוף שלנו. יש לי סקיצה של מבנה כזה, זה נראה כמו לווייתן ענקי, מבנה שיהיה מוזיאון שמגיעים אליו רק בסירה, שההתהלכות בסביבתו תראה כמו הליכה על המים".

היצירה Patience. צילום: Alex pergament

יצירה לשם יצירה

אדר לא יוצר בשביל הכרה. הוא לא יוצר וחושב על מוזיאונים או על מענקים מדיניים על מפעל חיים, הוא יוצר פשוט כדי ליצור. "אני לא תלוי במסד, לא רוצה לרצות אף אחד, אני יוצר בשבילי". הוא אמנם לא יוצר כדי לרצות אף אחד, אך זה לא מונע משמו להתגלגל בפיהם של אספנים וחובבי אמנות בארץ ובעולם ולהציג בגלריות בינלאומיות.

אתה מרגיש שהמצב הפוליטי בארץ משפיע על היצירה שלך?

"אני משתדל שלא, אבל זה משפיע. בתקופת צוק איתן למשל, זה לא יכול היה שלא להשפיע. יש לי יצירה שנקראת 'Doma', מלשון כיפת הברזל, ציירתי את כיפת הברזל שלי בדמות אישה. היא מנסה לברוח, כל פעם ששמעתי צבע אדום הכנסתי אותו לציור. אז כן, יש השפעות, אבל אני לא מתעסק בזה ביומיום ומעדיף למצוא את המקומות היפים בחיים וליצור מתוכם. פוליטיקה היא לא דבר יפה".

אז מה משמש השראה עבורך?

"כל דבר. לחשוב על הריאיון הזה יכול להוציא ממני יצירה. אור הוא השראה, להתעורר בבוקר, לרכוב על אופניים, להסתכל על צל של פחית זרוקה, חוויות, רגשות, אנשים. כל דבר שקורה בחיי הוא השראה, וכל עוד אני חי אני אמשיך ליצור. זה משהו שאני נמשך אליו, זה רעב. אני חייב ליצור, בלי זה אני מושבת. זה כמו לאכול ולנשום בשבילי".